

Sygn. akt XI W 9222/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Syta

Protokolant: Karolina Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 22 kwietnia 2015 roku, 16 czerwca 2015 roku, 16 lipca 2015 roku, 20 sierpnia 2015 roku, 05 października 2015 roku w W.

w postępowaniu zwyczajnym

sprawy **J. K.**

syna S. i M. z domu B.

urodzonego dnia (...) w G.

obwinionego o to, że:

w dniu 14 października 2014 r. ok. godziny 19:35 w W. na skrzyżowaniu ul. (...) (...) (...) z ul. (...) kierując samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1 gdy ten nadawał sygnał czerwony,

tj. o wykroczenie z art. 92 §1 kw

orzeka

I. obwinionego J. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, zaś na podstawie art. 92 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art.119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 9222/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2014 roku w godzinach wieczornych w W. J. K. kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...). Do samochodu była dołączona przyczepa. J. K. jechał Al. (...) (...) w kierunku dzielnicy W.. Po dojechaniu do skrzyżowania Al. (...) (...) z ul. (...) ok. godz. 19:35 J. K. nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i przejechał skrzyżowanie na czerwonym świetle. Bezpośrednio za pojazdem obwinionego poruszali się oznakowanym radiowozem funkcjonariusze Policji R. W. i S. W., którzy zaobserwowali powyższe zdarzenie i podjęli interwencję wobec J. K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- notatki urzędowej (k. 1);
- kopii notatników służbowych (k. 27 - 31);
- zdjęcia (k. 44);
- częściowych wyjaśnień obwinionego (k. 6, 39 – 39v);
- zeznań świadka S. W. (k. 34 – 36);

Obwiniony w toku czynności wyjaśniających i w trakcie postępowania sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że już przy ul. (...) widział radiowóz i zdawał sobie sprawę, że jest obserwowany. Podał ponadto, że zdarzenie miało miejsce na skrzyżowaniu ul. (...) (...)(...), ale nie naruszył żadnego przepisu, gdyż co najwyżej mógł przejechać na świetle żółtym, tzn. zahaczyć o to światło przyczepką. Obwiniony wyjaśnił, że poruszał się z przyczepą, na której znajdowały się dwa blaty, które wiózł do klienta. Następnie obwiniony wskazał, że na wysokości ul. (...) były zwykłe światła, zatrzymał się i czekał na zmianę świateł. W momencie gdy ruszył i przejechał przez to skrzyżowanie, został zatrzymany przez radiowóz policyjny, który jechał za nim.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego J. K. Sąd uznał za wiarygodne w części, w której nie kwestionował on faktu jazdy samochodem w dniu 14 października 2014 roku oraz faktu zatrzymania go do kontroli przez funkcjonariuszy Policji ok. godz. 19.35. W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego są, w ocenie Sądu, przyjętą przez niego linią obrony mającą go doprowadzić do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Wyjaśnienia te pozostają bowiem w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w niniejszej sprawie materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań funkcjonariusza Policji S. W. dokonującego interwencji wobec obwinionego, notatki urzędowej oraz kopii notatników służbowych.

Nie budziła żadnych wątpliwości Sądu wiarygodność zeznań świadka S. W. - funkcjonariusza Policji, prowadzącego czynności służbowe wobec obwinionego na miejscu popełnienia wykroczenia. Zeznania tego funkcjonariusza Policji nie wniosły jednak do sprawy żadnych istotnych informacji odnośnie okoliczności związanych z popełnieniem przez obwinionego zarzucanego mu czynu. Świadek potwierdził tylko w zeznaniach treść dokumentów sporządzonych w związku z podjętą interwencją wobec obwinionego oraz ujawnionym wykroczeniem, tj. notatki urzędowej. Wskazał ponadto, że podejmuje interwencję tylko w sytuacji, gdy kierowca przejeżdża na czerwonym świetle, nigdy zaś na żółtym, bo musiałby karać wielu kierowców. Świadek zeznał ponadto, że zawsze przed podjęciem interwencji upewnia się, że jest światło czerwone. W ocenie Sądu fakt, że świadek nie pamiętał dokładnie okoliczności zdarzenia nie wpływa w żaden sposób na wiarygodność jego zeznań. Z uwagi na charakter pracy świadka i dużą liczbę podejmowanych codziennie interwencji oraz upływ czasu od zdarzenia normalnym jest fakt niepamięci wszystkich zdarzeń i ich okoliczności. Świadek potwierdził jednak w swoich zeznaniach treść notatki urzędowej, którą sporządził w dniu zdarzenia, tj. 14.10.2014r. Podkreślić ponadto należy, iż świadek podejmując interwencję wobec obwinionego wykonywał swoje obowiązki służbowe, wobec czego, w ocenie Sądu, przedstawił przebieg zdarzenia w sporządzonych dokumentach w sposób bezstronny i obiektywny.

Sąd nie oparł ustaleń faktycznych na zeznaniach świadka R. W., z uwagi na fakt, iż świadek w ogóle nie kojarzył przedmiotowego zdarzenia oraz nie sporządzał z tego zdarzenia notatki urzędowej, był tylko kierowcą radiowozu.

Sąd, poza osobowymi źródłami dowodowymi, obdarzył walorem wiarygodności pozostałe dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych w postaci: notatki urzędowej (k. 1), danych z K. (k. 8), kopii notatników służbowych (k. 27-31), zdjęcia (k. 44). Strony nie kwestionowały ich prawdziwości ani autentyczności, Sąd natomiast z urzędu nie dostrzegł powodów, dla których należałoby im odmówić wiarygodności i mocy dowodowej. W ocenie Sądu w

niniejszej sprawie ważne dowody, dla ustalenia stanu faktycznego, poza osobowymi źródłami dowodowymi, stanowiły dokumenty w postaci notatki urzędowej i kopii notatników służbowych funkcjonariuszy sporządzających interwencję. Dokumenty te zostały sporządzone bezpośrednio w dniu zdarzenia w związku z wykonywanymi przez funkcjonariuszy Policji czynnościami służbowymi. W związku z tym przedstawiają one przebieg zdarzenia z udziałem obwinionego w sposób obiektywny. Z treści w/w dokumentów wynika jednoznacznie, że obwiniony nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej i przejechał przez skrzyżowanie ul. (...)(...)(...) z ul. (...) podczas nadawania przez sygnalizator S-1 sygnału czerwonego.

W niniejszej sprawie kluczową kwestią było ustalenie, czy zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przypisanie obwinionemu popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw. W opisie zarzucanego czynu oskarżyciel wskazał, iż obwiniony kierując pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1, gdy ten nadawał sygnał czerwony.

Powyższy przepis stanowi, że kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, podlega karze grzywny albo karze nagany. Podkreślić należy, że przepis ten ma charakter formalny, nie wymaga zatem skutku w postaci spowodowania jakiegokolwiek zagrożenia, chodzi natomiast o sam fakt niezastosowania się do znaku drogowego. Znaki drogowe i sygnały drogowe oraz ich znaczenie określa Rozporządzenie Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych.

Zgodnie z przepisem § 95 ust. 1 pkt 3 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych – czerwony sygnał świetlny nadawany przez sygnalizator S-1 oznacza zakaz wjazdu za sygnalizator. Obwiniony nie zastosował się do tego sygnału drogowego i wjechał za sygnalizator, po czym opuścił skrzyżowanie. Na wstępie trzeba zaznaczyć, że przepisy ruchu drogowego zostały ustanowione przez ustawodawcę w celu zapewnienia ładu i porządku na drogach publicznych, aby ułatwić poruszanie się po nich uczestnikom ruchu drogowego w sposób zapewniający im bezpieczeństwo. Sygnalizacja świetlna do kierowania ruchem stosowana jest przede wszystkim w miejscach, w których kierunki ruchu przecinają się, a więc na skrzyżowaniach, przejściach dla pieszych, przejazdach pojazdów szynowych, celem regulacji bezpieczeństwa ruchu. Podkreślenia wymaga, że znaki i sygnały drogowe są nieodłącznym wyposażeniem każdej drogi. Precyzują normy zawarte w ustawie Prawo o ruchu drogowym, modyfikując je w konkretnych warunkach drogowych. Wobec powyższego, korzystając z drogi publicznej należy się bezwzględnie stosować do norm zawartych w przepisach, w tym również do sygnałów drogowych nadawanych przez urządzenia umieszczone na drodze. Obwiniony obowiązany był obserwować i kontrolować co dzieje się na drodze, którą się porusza. W świetle ujawnionego materiału dowodowego stwierdzić należy, że wina obwinionego oraz okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzą wątpliwości. W ocenie Sądu obwiniony swoim działaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 92 § 1 kw oraz nie zastosował się do dyspozycji wynikających z § 95 ust. 1 pkt 3 w/w Rozporządzenia.

W ocenie Sądu, nie ulega żadnej wątpliwości, że obwiniony J. K. poprzez swoje umyślne działanie nie zastosował się do przepisów ruchu drogowego, a więc jego zachowanie wskazuje, że chciał popełnić przypisane mu wykroczenie, a nie tylko się na nie godził. Obwiniony nie był w jakikolwiek sposób zwolniony z obowiązku zatrzymania się przed sygnalizatorem. Skutkiem jego zachowania mogło być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Wymierzając obwinionemu J. K. karę grzywny w wysokości 300 zł Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw.

Sąd wziął pod uwagę okoliczności popełnienia czynu oraz stopień zawinienia przy jego popełnieniu (obwiniony nie zastosował się do sygnalizacji świetlnej przejeżdżając na świetle czerwonym), jak również cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma w stosunku do sprawcy osiągnąć.

W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności od obwinionego zachowania zgodnego z prawem w okolicznościach niniejszej sprawy.

Obwiniony został zatrzymany zaraz po przejechaniu przez sygnalizację świetlną i nie zastosowaniu się do sygnalizatora S-1, gdy ten nadawał sygnał czerwony. Sąd ustalił, że stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się obwiniony jest wyższy niż znikomy. Zachowanie obwinionego spowodowało bowiem, że zostały naruszone zasady ruchu drogowego. Sąd wziął także pod uwagę wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji. Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na względzie takie okoliczności jak - właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia oraz niekaralność obwinionego.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny miał również na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego. Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 300 złotych jest sprawiedliwa i spełni swoje cele, tj. uświadomi obwinionemu naganność jego postępowania, sprawi, że obwiniony odczuje jej dolegliwość za nieprzestrzeganie porządku prawnego, a jednocześnie powstrzyma go od popełnienia wykroczeń w przyszłości oraz spowoduje, że obwiniony będzie zwracał większą uwagę na zachowanie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jednocześnie kara ta nie będzie zbyt uciążliwa i możliwa do uiszczenia przez obwinionego. Ponadto, w ocenie Sądu, kara ta jest sprawiedliwa w odbiorze społecznym i przyczyni się do kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, tj. spełni swoje cele z zakresu prewencji ogólnej.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z ogólnymi zasadami ich ponoszenia przez obwinionego. Brak bowiem w sprawie okoliczności, które wskazywałyby aby obowiązek ich poniesienia był zbyt uciążliwy. Wobec tego, Sąd na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 130 złotych tytułem kosztów postępowania, w tym kwotę 30 złotych tytułem opłaty sądowej od kary grzywny, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. nr 118 poz. 1269).